ETUNGSDRUCKSACHE)

Рік II. ч. 149. (304) Четвер, 10. липня 1941. Ціна 30 сот.

КРАКІВСЬКІ ВІСТІ

щоденник, виходить кожного дня, крім неділь і свят

АДМІНІСТРАЦІЯ: Краків, Райхсштрассе 34. Тел. 230-30
РЕДАКЦІЯ: Краків, Ожешкової 7. — Тел. 104-81

„Krakauer Nachrichten" — Tageszeitung.
Administration: Reichsstrasse 34.
Schriftleitung: Orzeszkowagasse 7.

ПЕРЕДПЛАТА в краю і за кордоном: місячно . . . . . . 6 зол.
Курс 1 нім. марки = 2 зол. 5 чеських корон = 1 зол. 5 слов. кор. = 1 зол.

Переможний хід военних дій на Сході

ВЕЛИКІ ЛЕТУНСЬКІ АТАКИ НА АНҐЛІЮ.

ГОЛОВНА КВАТИРА ВОЖДА, 10. 7. — Головне Командування Німецьких Збройних Сил подає:

НА ВСЬОМУ СХІДНЬОМУ ФРОНТІ ИДУТЬ ПЕРЕМОЖНІ БОЇ.

У боротьбі проти Великої Британії німецьке летунство бомбардувало впродовж минулої ночі заведення военного промислу в Бірмингген, державні заведення будови кораблів і склади в пристані Плімавтсу та важні військові обєкти в пристані Ґріт, Ярмавт і Ебердін. Багато пожеж великих розмірів дозволило зорієнтуватися в успішності тих атак. Підчас летунських атак на летовища південно-східньої Анґлії німецькі летуни завважили, що вдатно поцілили бомбами ворожі літаки, що готовилися до лету.

У морському районі довкола Анґлії бойові німецькі літаки затопили один ворожий торговельний корабель містоти 3000 тон і важко ушкодили бомбами два торговельні кораблі.

Вночі на 8. 7. сильніший відділ німецьких боєвих літаків бомбардував морську базу в Гайфі, де спалахнули пожежі складів нафтової ропи, портових складів, збірників і рафінерій ропи.

Вчора пополудні ворог намагався налітати на побережжя каналу Ля Манш і Німецький Залив. Німецькі ловецькі літаки зістрілили тоді 11 ворожих машин і втратили тільки один власний літак.

Британські літаки скинули останньої ночі в різних місцях західньої Німеччини розривні й запальні бомби. Цивільне населення потерпіло втрати в убитих і ранених. Нічні ловецькі літаки й протилетунська артилерія зістрілили 8 британських літаків.

Підчас учорашніх переможних летунських боїв над каналом Ля Манш ловецька ескадра „Ріхтгофен" досягла своєї 644 летунської перемоги. Вона таким чином вирівняла число зістрілених літаків, до якого її іменниця дійшла до кінця світової війни. При тій нагоді поручник Шнель досяг своєї 38, 39 і 40-ої летунської перемоги.

——o——

Такі потвори є союзниками Анґлії

ГОЛОСИ ОБУРЕННЯ ЗА ОКЕАНОМ.

РІО ДЕ ЖАНЕЙРО, 10. 7. — Бразилійський щоденник „Медіо Дія", який появляється в столиці Бразилії, помістив за північно-американськими пресовими аґенціями описи большевицьких жорстокостей у Львові, Дубні й Луцьку. Згаданий щоденник пише, що жахлива картина тих звітів є переконливим свідоцтвом, що чекає ті нещасливі народи, що попадуться в кігті большевизму. Коли читається — пише бразилійський щоденник — описи всіх тих нелюдських і варварських злочинів, що їх годі змалювати словами, то треба мати на увазі, що ті потвори є союзниками Анґлії. „Лондон усіми силами помагає большевикам, щоби вони стали загрозою безпеки Европи й навіть усього світу. Лондон бажає їм дати вільну руку, щоби вони винищили цивілізацію й культуру старого світу. Коли би німецька зброя не була тому поклала край, замість тієї цивілізації, запанувала би кривава диктатура в такому виді, як це нам змалювали жахливими словами американські кореспонденти!"

Німецькі спадні літаки громлять большевиків

БЕРЛІН, 10. 7. — З німецької столиці повідомляють, що німецькі спадні літаки перелетіли 6. 7. тундру в районі Льодового океану й обкинули бомбами совітські пристані. Німецькі бомби вдатно поцілили й важко ушкодили величезні склади сирого дерева, промислові обєкти й корабельні майстерні, в яких були в направі великі трансокеанські кораблі. Далі німецькі літаки сильно обкинули бомбами залізничий шлях лінії, що сполучує Мурманськ із Петербургом. 7. 7. німецькі стежні літаки устійнили, що на тій лінії застрягло багато поїздів із військовими транспортами і военним матеріялом. Причиною того було те, що німецькі бомбовики ушкодили залізничі шляхи. На просторі 2000 км. німецькі бомби видерли на залізничому шляху величезні й глибокі ями, зірвали рейки і місцями цілковито зрівняли залізничі насипи.

——o——

Еспанські добровольці дефілюють

МАДРИД, 10. 7. — Коло 4.000 еспанських добровольців передефілювало в повній зброї перед генералом Понте, командантом Андалюзії. Генерал Понте перейшов із старшинами свойого штабу перед фронтом добровольців і виголосив до них коротку промову. Він закликав добровольців, щоби вони, як представники еспанської армії, виявили свої відомі в боротьбі з большевизмом військові прикмети .

За заклятою брамою

Большевицьке царство сатани, це справжне пекло на землі — найкраще досвідчили на собі українці. Гекатомби жертв. Міліони по-звірськи вимордованих у тюрмах Ч. К., ГПУ., НКВД., міліони загинуло безслідно серед ледів півночі — на Соловках, Сибірі, Білому каналі, а ще більше від голоду — на цій найбагатішій плодами землі Европи.

Та світ, цей справедливий, людяний „демократичний" світ, не переймався тим усім і не милосердився. Йому байдуже було, що там десь діялося, що там вигибали міліонами не щурі, а люди, та ще й християни.

Історія вже затямила такі одні часи. Саме тоді, як Батий із татарами сполоскав кровю Дніпрові води, коли румовища Десятинної церкви привалили останніх оборонців, що боролися за віру і врятовання Европи під проводом галицького воєводи, намісника короля Данила, Дмитра — ця культурна Европа слала послів до татар, шукаючи з ними купецьких звязків... Не було кому йти на допомогу, врешті ніхто і не спішився, коли і так можна було вести „гандель". Татари перевалились тоді на Захід, а через Мадярщину на полудне. Вже стояли майже у воріт квітучої римської країни. Проте лицарство, нащадки цього античного світа не метушились, не хапались за зброю. До слова приходили венеціянські і генуенські купці. Вони стали торгувати з татарами невільниками. Тими християнами-бранцями, що їх тисячами гнали у ясир татари.

Така була і тоді мораль, у цих памятних 1240. і 1241. роках. І тепер мало змінилося. З большевицькою язвою торгувала Европа, дарма, що шоста частина світу конала від мук, замкнена непрохідним муром брехні й терору, а ця прегарна земля, Україна, де схрещувалася колись культура Візантії й Риму, конала в судорогах від жахливих мук.

Світ був знечулений і не то, що не перейматися тим страхіттям, але й нерадо брав до рук якунебудь публікацію на ці теми. Зачитувався у Цвайґах, Ремарках, Манах та всяких інших Пітіґрілях. Відомо, чому. Міжнароднє царство Юди все спрягалося з царством московського Сатани. У тому випадку світова преса, яка здебільша була в жидівських руках, промовчувала все те, що жахливе, залюбки поміщуючи всякі т. зв. большевицькі „досягнення" й інші брехливі видумки. Видавництвами книжок також кермували жиди. Тому рідко коли якась протибольшевицька книжка появлялася на книгарській полиці. Це був білий крук. Відомі спомини Юрченка „Соловки", видані „Червоною Калиною", такі цікаві, правдиві й написані зі справжнім хистом — не удостоїлися перекладу на якусь іншу мову, хоча роблено в цій справі заходи. Словом — большевицька потвора не лише загородилася в своїй плюгавій ґаврі, але й не давала, щоб цікавилися нею.

Це був той інший світ, сам для себе, невідомий „Марс".

І так, як у тому памятному 1241 році

врятувало німецьке лицарство Европу під Лігніцою і Вальштадт від заглади, так і тепер твердий німецький вояцький чобіт копнув цю закляту браму, за якою жила, висмоктуючи кров нещасних людей, несамовита потвора. Брама відчинилась, щоби врешті світ побачив, що там діялось у середині.

І тепер уже цей світ задивується, повірить, побачивши все на власні очі. Ми дивуватися не будемо. Для нас це все здавна відоме. Ми — лише переконуємось, що упродовж цих довгих літ нічого в большевиків не змінилося, що большевицькі садисти довели свій садизм до ще більшого „мистецтва" та що жидівня має й далі змогу насолоджуватись запахом невинної крови й знущатися над безборонними трупами.

——o——

Світ клонить голову перед трагедією України

(Від нашого кореспондента)

Берлін, 7. липня 1941.

Перед виставами редакцій берлінських щоденників та перед газетними кіосками — гурти онімілих людей. Якесь тремтіння, якась таємна струя пройшла по спокійних і опанованих звичайно масах читачів берлінських газет. З їхніх заголовків спливає **кров, кров „зліквідованих" тисяч українців, помордованих, замучених, збезчещених по містах і селах „визволеної зпід ярма, панів, буржуїв і фашистів Західньої України".** Так криваво розпрощалася і далі прощається з землями Галичини і Волині червона московська комуна. **Волосся стає дубом від вісток, що напливають до Берліна з міст, містечок і сіл Галичини і Волині, змасакрованих жидо-московськими бестіями з нігілістичного чорного реґіменту пятикутної звізди.**

„Дві події розірвали сьогодні — пише в передовій статті „Берлінер Берзен Цайтунг" — завісу чортівського червоного раю, цю завісу, що мала скривати внутрішнє здичавіння і чортівські терористичні методи советського режиму. Під Мінськом 20.000 червоних „бійців", постріллявши своїх комісарів, перейшло на німецький бік, щоб себе визволити з погубних кліщів червоної системи. **А у Львові і Дубні сталінсько - жидівська комуна помордувала в мерзотний спосіб тисячі українських чоловіків, жінок, дітей і немовлят,** та сама жидівсько - большевицька зграя, яку лондонські оберплутократи з Лондону і Вашинґтону запрошують до помочі над „охороною слабших" та при „визволенні народів"...

Німецькі часописи, зокрема „Фелькішер Беобахтер", „Берлінер Льокаль Анцайґер", „Нахтаусґабе", які під великими і драматичними заголовками приносять на перших сторінках несамовиті описи бестіянських знасилувань над українськими жертвами, заявляють, що при читанні цих кривавих документів варварства і трагедії українського мучеництва, перестає битися серце. Масовий морд на живому тілі України, це кінець большевизму, але це одночасно трагічний доказ, як ошукували себе ті, що роками сумнівалися в звірстві совітської тюрми, що не розуміли відвічної правди, за якою Москва являлася ворогом ч. 1. цілого українського народу. Це одночасно понурий доказ, що війна, яку веде молода Европа під проводом німецького Фірера — це свята війна проти черні, варварства, жидівського капіталу, насильства, матеріялістичного отуманення. Про розміри масових мордів у Львові, де в тюрмі на Перемиській віздовій вулиці змасакровано тисячі, знаєте вже з повідомлення Німецького Інформаційного Бюра. **Цілий світ схиляє сьогодні чоло перед непомірним болем родин і близьких тих, що їх постріляні і пошарпані тіла, підпалені бензиною з советських тракторів і танків, дотлівають по пивницях Самбора, Львова, Дубна й Луцька.** В обличчях помучених героїв і в садизмі прибитих комісарами на стінах тюрем полових органів українського жіноцтва, бачить світ жорстоко - божевільне здичавіння московсько - юдейського нелюдства, а Україна, сповита плачем чорної трембіти, очима повними жаху оглядає свій новий Батурин, з якого таки виросте ясний, вільний і розвітаючий кущ Червоної Калини...

РОЗПУЧЛИВА ОБОРОНА УКРАЇНЦІВ У ЛЬВОВІ.

Німецька преса, а за нею ціла європейська преса приносить вже оригінальні телефонати своїх спеціяльних висланників з українських і білоруських земель, визволених німецькими військами. **Спеціяльний висланник „Франкфуртер Цайтунг", ред. др. Зете, відомий знавець українських справ повідомляє зі Львова:** німецька офензива не почалася ні одної хвилини запізно. Розбита і покинена советська зброя на дорогах Галичини доказує, що большевики намагалися дігнати і перегнати у своїй збройовій продукції німецький зразок, використовуючи найновіші воєнні досвіди у Польщі і Франції. Ідемо через села. Над віздами до них розтягнуто ґірлянди свіжої зелені і квітів. На таблицях стоять виведені зворушливо невправною рукою написи: „Гайль Гітлер!" або в чужій (цебто українській мові — прим. Ред.): „Хай живе вільна Україна". „Хай живе Німеччина!" На багатьох домах видно жовто - блакитні барви. Чоловіки і хлопці вітають нас помахом шапок і викликують привітно, а їхні обличчя променіють радістю. Дівчата, назбиравши на полях квіток, кидають нам їх до авта і довго нам ще повівають хустинами, аж поки ми не зникаємо за закрутом в лісі з їхніх очей. На східніх рогачках Львова чути ще стріли за втікаючими большевиками, але в місті переймає вже німецька поліція зі старшинами, що говорять по українськи, службу безпеки **разом з українською міліцією.**

Шукаємо пивницю тієї казамати, про яку нам оповідали. Важ[illegible] знайти дорогу у великому чужому м[illegible]і. По кількох запитах і пошукуваннях відчуваєте нарешті, що істнує один найкращий дороговказ: жахливий **млісний запах стає з кожним кроком** сильніший, треба лише йти за ним. Запах перемінюється в імлу, яка густіє в зеленкаву хмару при вході до пивниць. Купа мух звивається вгору. Сопуху вже не можна знести, вояки біля мене давно вже вложили ґаз-маску. Поволі, перемагаючи себе і спотикаючись, йду далі, хоч серце вяне з жаху, що зараз побачу. І нагло — відскакую назад. Оце вже челюсть першої казамати, **оце там лежать ВОНИ, тисячами перемішані з собою, мертві, постріляні, жахливо покатовані, поскидані туди й сюди на купи так, мов лахміття. З обличчями, покритими пливкою кровю, з повиломлюваними страхітливо ногами і руками...** Йду далі, від казамати до казамати, а в кожній з них те саме страхіття. Треба бути вдячним зеленкавій хмарі, що вона закриває серпанком не допускаючи зору до найстрашнішого. Врешті вже годі переносити це все більше, вертаюся: я лишився сам, всі інші пішли вже далі. Вилітаю з цього пекла, зломаний і гнаний переляком. Але жах держить мене далі за карк і вже не пускає, не опускає мене ні вдень, ні ввечері і **ніколи вже не дозволить забути цього видовища.** Німецька військова адміністрація закінчила потрібні приготування до похорону закатованих. До цього часу лежало в тих пивницях багато українців, не тільки мужчин, але й жінок, на подвірях і на вулицях, в помешканнях і в гостинницях, зібраних і зігнаних, порізаних, постріляних і стертих цілими стиртами, гірше мов падлина. **Хто це все бачив, того вже не треба вчити, що таке комунізм.** Коли львівські українці почули про ці події, як переконалися, що їх чекає, **розпука додала їм сил до спротиву, що звичайно був би недоцільним, бо вже німецькі війська стояли перед брамами міста. На мурах домів знати постріли. Це тут два дні поки прийшли німецькі війська, українці билися з ГПУ.** Українці оповідають нам, **як їхні приятелі, лежали в вікнах, стріляли по вулицях з кулеметів, коли вулицями переїздили советські танки і сипали вогнем по вікнах з усіх вікон. Це все минуло. ГПУ. вже ніколи не ввійде до міста Львова.**

„Берлінер Льокаль Анцайґер" приносить короткий звіт свого воєнного **кореспондента, Вільфреда фон Овена,** закінчений словами: **„Львів апелює перед цілим світом!"** Треба буде багатьох людей, багатьох письменників і журналістів з міцними нервами і камінним серцем, щоб переклали на українську мову, на пересторогу поколінням, оці короткі і кров заморожуючі звіти німецьких воєнних кореспондентів. Сам опис жахливих масакр у Львові ми вже подали за німецькою пресою.

СЛЬОЗАМИ І КВІТАМИ ЗУСТРІЧАЄ УКРАЇНА СВОЇХ ВИЗВОЛЬНИКІВ.

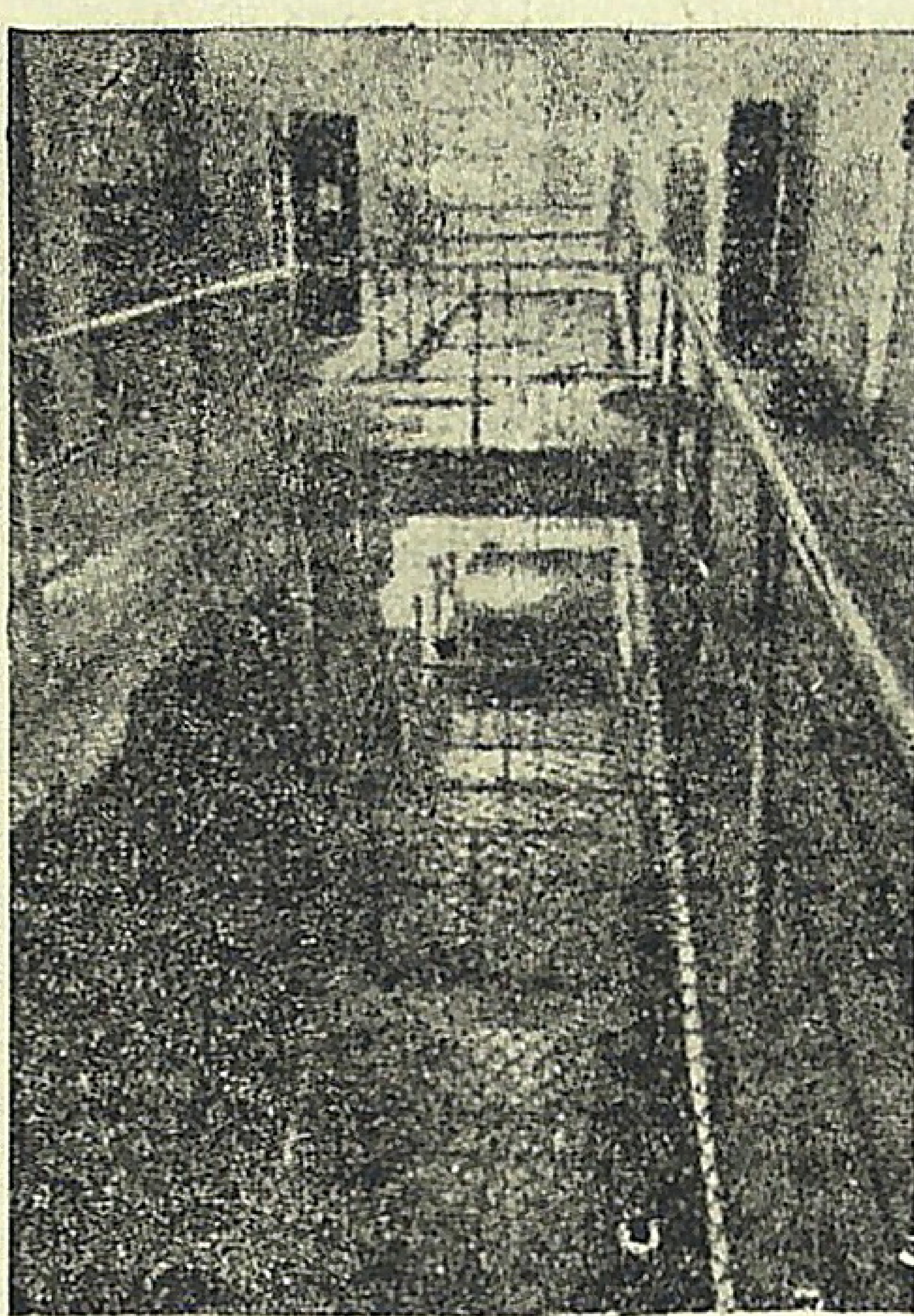
Сльозами і квітами, кровю і хлібом, заломаними з розпуки руками і соняшними усмішками щасливих, визволених мас, **зустрічає Україна вояків німецької армії, що непоборною лавою котяться в погоні за червоним гадом на схід, на Рівне, Житомир, Коростень, Винницю на Київ.** Жертви падають, кров ллється, аґенти НКВД. ліквідують найкращий цвіт української землі, що ще його раніше не встигли вивезти на Соловки, **але народньої волі і сили вже не спинити, народнього бунту не загасити.** Київський совітський уряд, перевезений до Харкова не панує вже над східніми райо-

Як скаженіли кати в Дубні

Понад 1500 жертв

Виносять із тюрми рештки змасакрованого тіла сина й брата.

Тюрма в Дубні — місце жахливих мордів.

Рідня над трупом.

нами київської воєнної надзвичайної округи, до якої таку велику вагу привязував м товариш над-командир Тимошенко, а якої мав піти — як говорять полонені і еграмотні ляйтнанти червоної армії, головний удар на простори чесько - моравського Протекторату. Німецьке летунство розбиває залізничні лінії далеко поза Києвом у північн. напрямі, аж поза Смоленськ, а в душах українського народу підноситься старий, приспаний прометейський бунт проти нових царів. Не дурно ж Сталін, як повідомляють закордонні кореспонденти, пакує вже валізи і забігає за пашпорт перед урядом Ірану, щоб втікати до Індій або до свого „демократизованого" приятеля, Рузвелта, де на нього в Ню-Йорку чекають в сейфах жидівських банків складані від багатьох років міліони. Народ України не охоче платить підвищений двократно податок, втікає в ліси і чекає години визволення. Німецька хвиля швидко посувається вперед, хоч большевик не радо уступається з окупованих міст. Підчас боїв за такий, приміром, Луцьк, німецький панцирний полк — як повідомляє воєнний кореспондент др. Павль Веселе — мусів знищити на воротах міста 27 советських танків, 3 патрульні панцеровози і 7 гарматних батерій. В Луцьку стояв штаб волинської советської армії. В боях за передмістя Красне по дорозі з Торчина виставили большевики батерію 15. цм. довголюфних гармат, а з повітря німецькі панцерні сили були атаковані тяжкими бомбардувальними советськими літаками. американської конструкції. Три німецькі бронемашини вїхали до Луцька на секунду, перед зірванням большевиками за їхніми плечима мосту, але вони так геройськи боронилися перед перевагою, що рознесли її в шматки заліза, болота і крови. Частина міста, де були склади муніції, згоріла.

В цілій німецькій пресі, берлінській і провінціональній появилося останніми днями багато прецікавих репортажів воєнних звітодавців з гостини по українських містечках і селах. Вже в перших оригінальних репортажах з фронту, підкреслювала берлінська „Нахтаусгабе" випадки, де українські селяни по тамтой бік фронту помагали зістріленим німецьким летунам переховуватися і переходити на німецький бік. Тепер всі газети приносять, крім жахливих фотографій жертв терору, також світлини з визволених сіл і міст. Вже в перших годинах побудувало українське населення повітальні ворота з українськими і німецькими написами, а вояків зустрічало хлібом, сіллю, молоком, яйцями і вишнями.

І ВРЕШТІ НАЙСТРАШНІШЕ: ТРАГЕДІЯ В КАЗАМАТАХ ДУБНА.

Крім Львова і Самбора, також і Дубно та Луцьк зависає сьогодні на устах цілого культурного світу, як символ найстрашнішого, ганебного большевицького терору, якого вже не всилі по ріках розлитої української крови, зреабілітувати ні „патріотичні" радієві промови жида Ілї Еренбурга, ні „протифашистські" вимушені погрози советських професорів, ні богогульні „молитви" збезчещеного московського православного мутрополита Сергія та його духовенства в 26 незруйнованих (на 1200) церквах Москви. Події в Дубні годі описати людською мовою. Воєнний кореспондент Е. М. Арндт описав свої враження і спостереження, які наші читачі вже знають:

„Ідемо далі з одної келії до другої. Помордовані обвинувачують. Це ж лежать мертві, що не були злочинцями, а любили лише свою, українську батьківщину, ненавиділи жидівсько - большевицького божевілля, тому, що воно позбавило їх усього, що робить життя вартісним і святим".

Ціла німецька преса Берліна і провінції переповнена такими звітами. Вони линуть по всій Европі і несуть сумну вістку про велику жалобу, роздзвоненої дзвонами волі України. Мовчки читає ці звіти, публика німецької столиці. Вона знає одно: її Фірер воює за святу справу не лише Німеччини, але за святу справу народів. І лише, де-не-де поміж товпами тої великоміської берлінської публики сильніше задрижить в чиїхсь спрацьованих робітничих руках газета. Це вони — українські робітники, що пішли на скитальщину, на чужий хліб. Коли вони перед роком ішли через Буг і Сян запитували деякі: Пощо ж ви, селяни і робітники, йдете, чейже советська влада нічого злого вам, робітникам, селянам, трудящим не зробить. Коли сьогодні в берлінському гамірному вагоні, підземної залізниці бачу, як в руках молодого мужчини з твердими селянськими рисами обличчя, тремтить сторінка німецької газети, покрита світлинами босих і збідованих волинських селянок, що ломлять руки над змасакрованими трупами своїх дітей, що впали з жорстокої варварської руки комуни лише тому, що народилися під сонцем України, вже розумію, як багато нетакту було в тих запитах. І як добре, що на вулицях міста крицево лунає вояцька, німецька пісня. Ця сама, що як вічная память, вколисує у Львові, Самборі, Дубні і в Луцьку та по цілій Україні до вічного сну героїв нових Крут, Базарів і Батуринів.

КТВ.

Заслона опадає

Під таким наголовком появилася у „Фелькішер Беобахтер" (ч. 188) вступна стаття міністра Гебельса, яку подаємо в перекладі.

Сотки тисяч молодих німецьких вояків переходять у цих днях наш східній кордон і йдуть на славнозвісний „рай робітників і селян". Коли б не перемога націонал-соціялізму, були б вони нині членами „Червоного Фронту", читали б і співали б „Червоний прапор", на сходинах хвалили б „батьківщину працюючих" і славили би „мудрого Сталіна, творця всього земного щастя, вождя світової революції".

Як писав недавно один лондонський часопис, похід на схід небезпечний для Німеччини, бо молоді німці стрінуться з большевизмом і може заразяться ним. Але британську пресу стріне розчарування. Справді, німецькі вояки ввійшли в найближчий контакт із т. зв. большевизмом, але раз — вони, як націонал-соціялісти, забезпечені перед зараженням усякою духовою недугою, друге — вони пізнають большевизм не лише в теорії, але й у практиці. Вислід того знайомства прикрий як для Москви, так і для Лондону.

Не надармо СССР від першої хвилини замкнувся герметично від усього світу. Хоч у своїх проклямаціях большевики називали себе соціялістами, вони не відважилися на те, що націонал-соціялістична Німеччина, яка кораблями висилає сотки тисяч своїх робітників за кордон, де вони мають змогу пізнати не лише красу чужих країв, але й порівняти тамошні відносини з німецькими та оцінити свою батьківщину з її ладом і суспільною справедливістю.

Большевизм зумів втриматися так довго лиш тому, що населення СССР не мало ніякої змоги порівняти совітських відносин із закордонними. Хто 25 років жив у пивниці, тому нафтова лямпа видається сонцем. Хто був громадянином СССР, для того нужденна ліпянка є палатою, а кусник хліба — амброзією. Тим більше, що совітський громадянин постійно чув, буцім то за кордоном взагалі не було чого їсти.

Москва стала окремим світом для себе. Інших країв совітські громадяни не знали і не бачили, тому не було важко переконати їх, що це не пекло, а рай. Був це **найбільший і найвирафінованіший обман народів, який знає історія.**

Перед націонал-соціялістичною революцією вернулася до Німеччини низка комуністів, що засуджені за політичні провини, повтікали були до СССР. Вони поставили себе до диспозиції судів та заявили, що воліють бути в Німеччині вязнями, ніж т. зв. вільними громадянами т. зв. СССР.

Німецькі вояки побачили власними очима те, що ті нещасні жертви комуністичної пропаганди відчули на власній шкірі. Заслона впала. Москва розмаскована.

З оповідань старшин, які службово приїжджають до Берліна, та з листів, що наспіли польовою поштою, довідуємося поволі про совітську дійсність; вона переходить найпримітивніші очікування. **Большевизм виявляється мішаниною фраз і бідноти, штивної доктрини й повної недостачі державнотворчої думки, бомбастичних соціялістичних промов і повного суспільного упадку, масовий обман у повному розумінні того слова.**

Те, що мало заразити німецьких вояків, лиш увідпорнило їх. Може той чи інший уважав, що націонал-соціялістичні тези про большевизм трохи переборщені; тепер можна переконатися, що дійсність далеко перейшла їх. Подібно деякі вояки щойно підчас походу на Польщу, на вид гетта в Ліцманштадті, Кракові чи в Варшаві, переконалися, що антисемітський світогляд націонал-соціялізму оправданий. Таксамо будуть говорити про большевизм вояки, що вернуться зі східного фронту.

І саме ця духова зараза сподівалася опанувати Европу й цілий світ. Подібно хорий на холеру вважає, що лиш він здоровий і що його обовязком є заражувати інших, щоб їх оздоровлювати.

Крізь цілу Европу проходять хвиля пробудження. Народи, які ще зберегли здорове ядро, залишають свої більші й менші противенства та спонтанно приступають до фронту, зверненого проти сходу. Але рівночасно Черчіль отверто заключує міжнародній союз між плютократією і большевизмом, що 25 років шалів у т. зв. раю працюючого народу. Не сумніваємося, що жидівське окруження Черчіля облегшить йому шлях до Кремля. Мудрий Сталін може собі ґратулювати: чим більше населенню СССР отвираються очі на жахливий режім, у якому вони жили, тим голосніше висловлює анґлійська преса подив для большевизму. Вона подивляє відвагу й певність Сталіна, порівнює його з Черчілем.

Начальне командування повідомило недавно, що в околиці Мінська перейшло фронт 20.000 совітських вояків, які повбивали своїх комісарів; в неділю піддалося 52.000 красноармейців. Це є симптоматичне — це стверджує недалекий кінець жидівського терористичного большевицького проводу з його страхіттями. Надармо пробує він боронитися, надармо карає смертю тих, що слухають німецькі радієві авдиції та читають німецькі летючки. Большевики чують, що їхній кінець зближується. Московська преса повна закликів проти панікарів, спліткарів, дефетистів, співробітників „пятої колони". Вони з острахом бачать, що їхня мережа брехні нечайно прорвалася, що під ними хитається земля. Перед ними стоїть світова історія, світовий суд.

Ми вислали до Львова комісію, зложену з лікарів, правників, журналістів, радієвиків. Те, що вони оповідають, годі описати. Наші часописи приносять лише частину того, що сталося в большевицькому пеклі. Маємо світлини помордованих українців, українок, які вагаємося опублікувати, щоб не захитати віри в людськість. З большевицьких звірячих метод вистане згадати одну: вагітній українці розтинають живіт, витягають ембріон і прибивають на стіну... Людське око не має сили, щоб до кінця оглядати довгий ряд тих жахливих образів. Це пекло на землі. Наука, що зробила такі страхіття, не може існувати в світі, де й ми живемо. Вона мусить бути випалена до коріння.

Знаємо, що Черчіль разом із своїми підлими, добре платними наємними письмаками буде легковажити наші докази. Він бачить лиш те, що хоче бачити і замикає очі на те, що йому не на руку. Але це нам не перешкоджує виступити перед світом із обвинуваченням. Наша війна проти большевизму — це війна культурного людства взагалі проти духової гнилі, розкладу пу-

---

Яків Войнаровський-Гальчевський (Орел)

Проти червоних окупантів

— Згода, згода, добре, хай так буде! — крикнули козаки.

Таким робом і через такі повстанчі церемонії став я цього дня отаманом „Орлом". Вкінці я подав товариству до відома, що самозванець, який ними командував біля 10 днів і називав себе „Шепелем", був аґентом винницької Чека і вже скорчився на гиляці. Хотів він вивести всіх повстанців, коли прийдуть у цей терен, просто в руки Чека. Вони сьогодні приїхали, а їхній аґент не міг до них зявитися і жде труби архангела...

Наша засада була: ніколи не перебувати вдруге на цьому самому місці, де ми вже раз були й ніколи не робити на одному місці постою довше, як один день. Ніч служила нам для рухів піхотою, бо покищо ми коней не мали. Та й покищо коні нам не були потрібні з двох причин: вони вимагають пильної опіки, а тепер провесна і важко їх вигодувати. На конях і важче скриватися. Пощо відразу алярмувати червону владу кіннотою?

При кінці я дав козакам деякі пояснення технічного характеру. Треба бути здалека від родин, любих дівчат і знайомих. Не зявлятися одинцем на хуторах і селах. Ходити найменше удвох. Треба всім найскорше придбати совітські уніформи і завсіди переодягатися в них для якоїсь акції. Озброєння мусить бути добре і перевірене. Кожний мусить мати: кріс, 1—2 револьвери, 2—3 ручні гранати і кинджали або шаблі. Останні особливо конечні тоді, коли треба ворога утихомирити без стрілів і галасу. Не вільно навіть між своїми козаками оповідати про те, де ми були, що робили, чи що думаємо робити. Намагатися, щоб днями нас якнайменше бачили. Наладнати розвідку, щоби нас негайно повідомляла, коли й де прийдуть совітські військові чи агенти. Поінформував далі, хто може бути звичайно агентом та як з ними боротися. До своїх зрадників, „хохлів", які з огляду на свою трусливість, майно і достаток запобігають ласки в комуністів, а нас будуть зраджувати, мусимо бути нещадні. Коли б у нас на Лівобережжі, а згодом і на Правобережній Україні, було менше людей отуманених комуністами, то чужинці у нас були б не панували.

Перші дні квітня 1921 року перевів я серед своїх повстанців на розмовах і прищеплюванні їм ідейних підстав боротьби і засад повстанчо-партизанської тактики. Не поминав і психологічного боку справи. За приклад давав нашу смішно малу кількість: адже в реґулярній армії 16-ох людей це ледви рій примусом зорґанізованих вояків. Там рій зустрічається на війні з таким самим роєм противника, часто може бути розбитий і втікає. Там є точні образухни фізичної сили. Ми сильні своєю таємничістю, дібраним елементом, нежданим нападом-заскоченням, використанням ночі, поганої погоди, безпосередньою бійкою руками і скорим зниканням. Нам одна дорога, а ворогові, що хотів би нас знайти — 20 доріг до нас. І коли ворог знайде нас, то ми можемо вибрати: зникати, гублячи сліди, або робити засідку, дати йому прочухана і відходити. Ми не боронимо терену боротьбу, не треба нам здобувати осель, містечок, міст, мостів, високих тактичних пунктів та втримувати їх. Ми нищимо, коли самі захочемо, лише живу силу. Значчи правильники кількох армій польової служби, ми мусимо діяти завсіди не так, як каже правильник. Найчастіше діяли ми, українські повстанці, під покровом ночі малими гуртами, атакуючи по черзі знані обекти: штаб, телефонічну централю, варту, касарні, черезвичайку, міліційну станицю, всеобуч, ревком та інші такі установи, що ними большевики тримали в ярмі Україну. До приватних мешкань повстанець, щоб не розпорошуватись, не повинен без наказу заходити. Тільки на виразний наказ можна зайти до дому, щоб витягнути з нього якусь важну большевицьку рибу; зайти до вязниці і визволити політичних вязнів. Криміналістів треба залишити під замком, як тих, що їх кожна влада мусить замикати. Акти в штабах Чека, ревкому й інших важних урядах треба конче забирати, бо вони — це найкраще джерело інформацій про ворога і своїх патріотів і зрадників. Військове майно обовязково брати, але в міру, не переладовуватись. Чого не можна забрати, треба знищити, спалити. Побажано палити перед відходом військові обекти: вогонь вночі має свою психологічну силу і мову, а і пізніше свої і вороги довго ще будуть оглядати пожарища та з острахом згадувати і думати про тих, що таку помсту на комуні заподіяли...

(Далі буде)

[illegible] моралі, духового й фізичного терору, злочинного терору, якого творці сидять на горах трупів і розглядаються за новими жертвами.

І ті саме большевики хотіли вдертися до серця Европи; що це значило би, важко уявити собі.

Тому приказ Фірера з 22. червня — це історичне діло. Вояки, що йдуть згідно з тим приказом, рятують европейську культуру, боронять не лише власну батьківщину, але й цілий культурний світ. Виховані в національ-соціялізмі, вони зривають заслону з найбільшого відомого в історії світового обману і дають свойому народові та людству змогу побачити, що є і що буде.

У піднесеній руці тримають вони смолоскип, щоб світло людства не погасло.

—о—

Оповістка

Прохаємо українців усіх ділянок звання, які бажали б у найближчому і майбутньому змінити місце праці, очевидно після полагодження всіх формальностей, щоб негайно повідомили Український Центральний Комітет, Краків, Зелена 26/12 (Украінішер Гавптаусшусс, Кракау, Ґрінештр. 26/12), подаючи про себе такі дані: 1. Імя й прізвище; 2. місцевість, край і дата народження; 3. віросповідання; 4. родинний стан; 5. фахова освіта (подрібна спеціяльність, назва і місце школи, час тривання студій, чи має диплом і який); 6. звання (докладно подати, в яких установах, яких становищах, у яких роках працював); 7. теперішне заняття; 8. знання чужих мов (у якому ступні); 9. в якій ділянці по спеціяльности міг і хотів би працювати; 10. точна адреса (про кожноразову зміну прохаємо обовязково повідомити). Долучити слід обовязково дані про приналежність до якоїсь української громадської організації, або вказівки про людей, які дану особу знають. Особи, які свого часу прислали дані про себе до УЦК — не потребують їх присилати, а тільки зголосити карткою свої побажання.

Українці з Ґенерал Ґубернаторства зголошуються до УЦК через свої УДК — або безпосередньо, з потвердженням УДК чи іншої української установи; якщо на таке потвердження нема часу, при зголошеннях слід подати число виказки.

Українці з-поза Ґенерал Ґубернаторства зголошуються до Філій УНО або „Української Громади", що співпрацюють у порозумінні з УЦК. Виповнені квестіонарі належить надсилати в двох примірниках.

Згідно з рішенням німецької влади, до краю можуть вернутися лиш особи, зареєстровані в УЦК.

Закордонні часописи просимо передрукувати цю оповістку

ВІДДІЛ ПРАЦІ УЦК.

НОВИНКИ

КАЛЄНДАР

ЛИПЕНЬ.

10. Четвер — Пр. Самсона.
11. Пятниця — П. мощ. Кира.

— ІНФОРМАЦІЇ ПРО РОДИНИ З ТОГО БОКУ КОРДОНУ. В учорашньому числі подали ми за „Українськими Щоденними Вістями" першу листу жертв большевицького терору у Львові. Бажаним було би, щоб наш новий львівський щоденник пішов назустріч десяткам тисяч земляків, що живуть у страху за долю своїх найближчих, і наладнав постійну інформацію, не лише зі Львова, але і з провінції. Найкраще було би помістити заклик, щоб усі надсилали до Редакції інформації про вбитих і вивезених українців, з другого ж боку, щоб особи, які мають родину по цей бік Сяну, подавали вістки про себе. Такі інформації, поміщені в „Українських Щоденних Вістях" і передруковані в нашому щоденнику, розвіяли б неодній родині важкий, томлячий неспокій.

— УЧНІ Й УЧЕНИЦІ холмської ґімназії, які бажають виїхати до якогонебудь із літніх таборів, дістануть гроші на одномісячний побут від Дирекції української державної ґімназії в Холмі. Таборову оплату за учеників(-ниць) відсилаємо негайно до команди даного табору. Подання за приділення повної оплати на 1-місячний побут у таборі слати негайно до Дирекції української державної ґімназії в Холмі. — Учні технічної й ремісничої школи в Холмі звернуться з такими самими поданнями до Дирекції технічної й ремісничої школи в Холмі. — Провідник УЦК: Д-р В. Кубійович. — Керманич Відділу Опіки над Молоддю та Родиною: Р. Татомир.

— КОМУНІКАТ КоДУС. Просимо голови студентських товариств або їхніх заступників усіх університетських осередків негайно подати виказ студентів-стипендистів, що виїхали із своїх дотеперішних місць побуту. Студентів-стипендистів зобовязуємо негайно повідомлювати КоДУС у Кракові про свій відїзд з університетського осередку. — Провідник УЦК: Д-р В. Кубійович. — За КоДУС: д-р Роман Глинка.

— НА ФОНД ДОПОМОГИ УКРАЇНСЬКОМУ СТУДЕНТСТВУ зложили (в золотих): Д-р Соваяковський Ярема 500. і кличе на таку суму д-ра Хомина Олексу; Бабич Петро 6, Романюк Анатоль 4, Ґовалешко Г. 4, Ковалик І. 2, Ігнатів В. 2, Дмитрюк К. 2, Хомичевський Гр. 5, Назаренко І. 5, Ковалисько М. 5, Гузар П. 5, Михалічко Л. 5, Вівчар О. 5, Максимів О. 2, Лебавка О. 5, Федак Л. 5, Ґульчевський Ю. 3, Котів П. 2, Петрушевський Ст. 2, Воркевич Ів. 5, Рошко Д. 3, Дутчин В. 3, Кравець А. 2, Паращук Б. 2, Козак А. 2, Скоропляс Е. 3, Потакі П. 3, Загурський В. 2, Дейчаківський В. 2, Павлик М. 2, м-р Лисяк О. 15, Жіноча чота 32 КМ у Балигороді 176.46, Волость Мигова Воля 200, д-р Ольшанівський 50, Драматична Секція, Балигород 100, Кооп. „Полонина", Затварниця 10, Кооп. „Бескид", Ступосяни 25, Делеґатура УДК Балигород 100, д-р Мартинець 50, інж. Левицький 20, Сілецький А. 20, Кмицак Т. 5, м-р Каленик П. 25 і кличе Дзегнюка І, м-ра Васюту, Урбана Т., Горбатого О. та україн. лікарів мехівського повіту; УДК Радом 100, д-р Вигінний М. 40, інж. Левицький Р. 10, інж. Яцкевич Л. 20, Чайківський А. 20, Харамбура Сидір 20, Костинчук А. 25, Годованець К. 10, Крижанівський В. 20, Болонська М. 20, Смук А. 20, Мисак І. 12, Горбач Н. 12, Рожанець Софія 15, Мечковський С. 12, Кацулин І. 12, Кушлик К. 30, о. Кушлик Е. 12, д-р Сеньківський Т. 5, Протан Ст. 10, Сологуб О. 8, Загайкевич С. 6, д-р Ніжанківський З. 6, Ваврик І. 6, Ваврик Т. 2, Микулич А. 8, Дунайський І. 8, м-р Клосевич Д. 16, Моцяк І. 2, Дорошенко І. 5, Флаківська Ст. 4, Шкарупа А. 4, інж. Чорний М. 4, Гладун І. 2, Довгун В. 5, Гавриляк І. 4, Ігнатів Ю. 4, Александрович Ю. 4, Гнатюк М. 4, Хухра М. 4, Заплітний Б. 4, Хома В. 2, Будзар О. 1, Горбаль П. 1, м-р Жмуркевич Кл. 3, Омельчук П. 4, Дідицький Р. 4, Гавдан В. 3, Бартошевич Г. 1, Романець Н. 1, Демянчук Т. 3, Буньковський О. 6, м-р Горбецький О. 4, Загайкевич Я. 1, Литвинюк К. 3, Боборикін Ч. 1, Гранський Зеновій 3, Петрина І. 2, Кибало Дм. 1, Скурський П. 4, Гнатюк Б. 1, Збир М. 1, Хороший М. 2, Кушнеренко В. 2, Сінкевич В. 2, Демянчук М. 2, Квітень М. 1, Луцюк Гр. 1, Солтис П. 1, Жолондек Т. 2, Боберська М. 2, Кишакевич Р. 5, Дембіцький О. 2, Кишакевич А. 2, Галань Гн. 5, Добровольський О. 2, М. Ґдуль і Т. Слабий 3, Дендерис І. 2, Ожга Н. 5, Масик В. 2, Л. Ваньчик і О. Ґдула 5, Ковальчук М. 3.70, Савицька Бр. 1, м-р Гайдук Б. 1.30, Ожга М. 2, д-р Лох І. 5, Яцина В. 2, Кузьма Б. 1, Козак О. 4, Ґілеціінський М. 2, Казієвич Л. 5, Годунько І. 5, Ліщинський К. 1, Атаман З. 0.50, Гриців М. 1, Кишакевич Ст. 3, Ковальчук П. 1, Данилевич Ан. 1, Олесницький Гр. 10, Федеркевич Л. 1.50, Кишакевич Л. 2, Ожга Ст. 5, Ваньчик В. 0.50, Федеркевич І. 1, Ваньчицька О. 1, Ґіляцінська М. 5, Кишакевич В. 1, д-р Гурко Іван 2, Слаба Ст. 1, Шостак І. 1, Ґіляцінська Ір. 1, м-р Гладилович А. 1, о. Шегда М. 5, Слабівна О. 2, В. Струць і В. Потоцький 5, д-р Лев А. 10, Осичка В. 5, інж. Комаринський А. 1, Сеймівський А. 1, Пуньківська С. 5, Павлина Е. 10, д-р Цегельський Ю. 5, Делеґатура УДК в Ніску 40, Ковалик Евген і Марія 35, замість вінка на могилу бл. п. Матері, що померла 8. квітня ц. р. у Львові; Студентська Секція, Краків 154.20.

— ДАТКИ НА УКРАЇНСЬКИХ ПОЛОНЕНИХ: ред. Данилевич Роман 500 зол., м-р Чорній Ярослав 100 зол.

Курси для українських некваліфікованих учителів у Криниці і Холмі

Щоби дати змогу українським некваліфікованим учителям(кам) осягнути диплом, що давав би їм право виконувати учительське звання, — влаштовує Головний Відділ Науки й Навчання в Уряді Генерал-Губернаторства в порозумінні з Українським Центральним Комітетом два вакаційні курси, а саме: в Криниці (для краківської області) і в Холмі (для люблинської області).

І. Курс для українських некваліфікованих учителів(ок) в Криниці починається 15. липня ц. р., дата приїзду до Криниці — 14. липня ц. р. Учасники(ці) курсу негайно зголосяться до керманича курсу п. Цісика Омеляна, директора української учительської семинарії в Криниці, предкладаючи метрику й документи в оригіналі або у відписі та урядову посвідку шкільного радника (Крайсшульрата). Хто не мав би змоги переслати тих документів поштою, хай привезе особисто 14. липня ц. р. Якщо хтось і до того часу не міг би роздобути якогось документу, то постарається про нього до кінця курсу.

Кандидати вплачують на кошти організації курсу по 3 зол. денно.

Учасники курсу будуть приміщені у 2-х інтернатах, для жінок і мужчин окремо.

II. Курс для українських некваліфікованих учителів у Холмі починається 21. липня ц. р.; дата приїзду до Холму 20. липня ц. р. Учасники(ці) курсу негайно зголосяться до управителя курсу п. Михайла Білика, директора української державної ґімназії в Холмі, вулиця Чарнецького ч. 2. — (а не до п. Ковальського Омеляна, як було помилково подано в попередньому числі). Свої особисті документи й посвідку шкільного радника перешлють поштою або привезуть особисто 20. липня ц. р., хто ж не встигне, то подбає про них до кінця курсу. Курс відбуватиметься в будинку української ґімназії в Холмі.

Кандидати вплачують на кошти організації курсу по 3 зол. денно.

Учасники(ці) курсу будуть приміщені в інтернатах — окремо жінки й мужчини. Кожний(а) учасник(ця) холмського курсу повинен(на) привезти з собою подушку з пішвою, порожній сінник, простирало, коц і рушники.

Кошти подорожі будуть звернені учасникам(цям) обох курсів.

Учасники(ці) курсів, що довідались про них із преси, зволять негайно повідомити про це усіх інших, до яких не так швидко доходить пошта. Діло в тому, щоб використати добру нагоду й осягнути в коротокму часі й у розмірно легкий спосіб диплом учителя, тим більше, що для українських учителів(ок) відкриваються тепер великанські можливості праці й прегарні вигляди.

ШКІЛЬНИЙ ВІДДІЛ УЦК.

З голосів преси

Кривавий терор на українських землях

УКРАЇНСЬКЕ НАСЕЛЕННЯ ВІТАЄ НІМЕЦЬКЕ ВІЙСЬКО.

Як подає воєнний кореспондент Отто Екнер на сторінках „Фелькішер Беобахтер" (ч. 189), большевицькі масакри не обмежуються до міст. Ось німецька частина приходить до одного села, в якому стоїть дім із вязничною решіткою — б. вязниця НКВД.

„Українське населення села просить нас перешукати вязницю, бо в останніх днях большевики заарештували багато місцевих селян. Перешукуючи будинок, спершу нічого не знаходимо, щойно в пивниці стрічаємо жахливий образ. Виявляється, що чекісти загнали безборонні жертви до вязниці, де постріляли їх, опісля десь закопали тіла. У пивниці залишилися лише шматки мозку на стінах..."

Українське населення овацийно вітало німецьких вояків:

„Коли ми, вояки Фірера, входили до сіл і містечок, стрічали нас наборзі зроблені транспаренти з написами: „Слава Гітлерові, освободителеві України!" Жінки й діти кидали квіти на боеві вози".

Так само вітають німців у невеличкому повітовому місті.

„Там ведуть нас до вязниці, яку отвираємо. З хустинами при устах і носах входимо на подвіря, повне трупячого сопуху. Земля перерита. Місцеві люди скоро приводять жидів, які розкопують землю і знаходять садистично змасакровані трупи".

—o—

80 ЖЕРТВ БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ТЕРОРУ В РУДКАХ.

Як подає „Берлінер Берзен Цайтунґ" (ч. 312.), большевики забрали з вязниці в Рудках, коло 80 українських політичних вязнів і по дорозі ґрупами їх розстрілювали; у віддалі кількох кільометрів від міста, залишилося лише 20 вязнів. Тіл усіх убитих ще не знайдено. Між жертвами є 60-літній професор німецької мови та його син.

—o—

БІЛЯНС ЯПОНСЬКО - КИТАЙСЬКОЇ ВІЙНИ.

ТОКІО, 9. 7. — Головне Командування Японських Військ подало звіт з вислідів війни в Китаю за 4. роки. Досі згинуло 110.000 японців. Зате число вбитих китайців сягає понад 2 мільони, але воно підскочить після дочислення ранених, дезертирів і полонених до 3.8 мільонів. Отже унешкідливлено 540 дивізій. У тому самому часі, японці здобули 480 тисяч різної зброї, 1.475 танків і панцирних возів, 2500 залізничих машин і вагонів та 40 кораблів, і знищили біля 2.000 літаків.

—o—

ЗБОМБАРДУВАЛИ АНҐЛІЙСЬКЕ ЛЕТОВИЩЕ НА КИПРІ.

РИМ, 9. 7. — **Головне Командування Італійської Армії** подає:

Ескадри нашої летунської фльоти, бомбардували ворожі бази в Нікозії на Кипрі, розбили тамошнє летовище, на якому згоріли три літаки, багато інших ушкоджено. У північній Африці відбито на фронті біля Тобрука ворожі атаки панцирників і піхоти. Вісім італ. літаків збомбардували фортифікації Тобрука і головні бази на схід від Марса-Матрук, де знову повстали великі пожежі. Анґлійські літаки кидали бомби на Тріполіс і Бенґазі.

У Східній Африці артилерійські бої біля Нольхофії. Ворог нападав на округу Ґондару і скинув на мешкальні дільниці кілька бомб.

—o—

Американські війська в Ісляндії

НЮ-ЙОРК, 10. 7. — Рузвелт повідомив конгрес Злучених Держав про висилку американського війська з дорученням зайняти Ісляндію, з очевидним наміром довести за всяку ціну до конфлікту, дарма, що саме він обіцював святочно зробити все, щоб Злучені Держави могли оминути війну. Цим нападом на малий безборонний нарід допустився Рузвелт нового насильства. Американські війська мають доповнити, а то й заступити анґлійські війська. Щоб оправдати перед американською суспільністю цей напад на безборонний край, Рузвелт оповідає байки про наміри Німеччини напасти на західню частину світа, дарма, що Ісляндія ніколи не належала й не належить навіть згідно з американським поглядом до американської сфери впливів. Злучені Держави — заявив Рузвелт — не можуть допустити до того, щоби Німеччина обсадила стратегічно передову позицію, запевняючи одночасно, що Америка не має наміру ломити незалежність Ісляндії. Але щоб одночасно надати цьому авантюрничому кроковi значіння — зломивши засади Монро — заявив, що зробить усе, щоб забезпечити тільки свобідну комунікацію між Америкою й Ісляндією. Далі Рузвелт запевняв, що — мовляв — робить це на пропозицію премієра Ісляндії й що склав премієрові запевнення шанувати незалежність Ісляндії.

Так отже Рузвелт змагає у своїй політиці до того, щоб підбігати до війни, якщо вона сама до нього не приходить. Тепер саме добра нагода. Нелегко сьогодні оцінити значіння цієї інвазії на Атлянтійському океані. Одначе все ж таки значіння велике, бо це американський імперіялізм уперше впихається своїми військами в европейську смугу впливів. Америка використовує цю нагоду, що Німеччина веде сьогодні війну з таким противником, якого навіть Злучені Держави й Анґлія називають ворогом ч. 1. Вони всі проти большевизму, але чисто імперіялістичні цілі наказали їм іти разом із Совітами. Сьогодні Совіти — це нова фіґура на шахівниці боротьби на життя і смерть між Анґлією і Німеччиною. Одначе ціла Европа, цілий світ знає, що боротьба з большевизмом — це дійсна боротьба Німеччини за долю народів цілої Европи та що й Совіти аж надто добре знають, що Німеччина — це той перший їх противник на шляху до підбиття цілої Европи. Тому саме Европа стала в боротьбі з большевиками по німецькій стороні, тому також попри заяви солідарности зголошується безліч добровольців і вони готові навіть зложити своє життя за визволення Европи. Тимчасом Рузвелт використовує цю нагоду для своїх цілей, для англьосаського імперіялізму. Але гра ще не скінчена. Німеччина аж надто сильна, щоб сьогодні хтонебудь зумів опертися їй, зокрема її благородним змаганням до справедливої перебудови політичного, господарського і соціяльного життя та співжиття народів.

Сьогодні Рузвелт разом із Черчілем допускається найзвичайнішої грабежі, нападає на нарід, який нераз проголошував свою повну невтральність, на острів, який лежить зовсім на боці й далекий від світових подій. Отже тут грають ролю не ті мотиви, про які говорить Рузвелт. Німецька й узагалі европейська преса вже нераз підкреслювала, що Рузвелт хоче за всяку ціну довести до війни. А що не має таких арґументів, що були би для американців переконливі, мусить їх вишукувати, мусить провокувати якісь зудари, щоби мати якусь притоку. Тому, також не згадуючи про доктрину Монро й про її засади не втручуватися в европейські справи, допускається з повним цинізмом нарушення невтральности, захоплюючи чужі кораблі, чужі добра, а тепер забирає европейський острів. Таким чином сподіється, що все ж таки впаде перший стріл не з американського боку й тоді Рузвелт матиме перед американським народом виправдання, що — мовляв — не він почав війну. Так то Рузвелт топче ідеї в болоті, обманюючи народні маси. Вони вже пізнаються на тих хитрощах, але мусять також знати, що ні Німеччина, ні ціла Европа не стерпить цього підступного вмішування в европейські справи.

—o—

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторінка 600 зол., пів сторінки 320 зол., 1/4 сторінки 180 зол., 1/8 сторінки 150 зол., 1/16 сторінки 80 зол.
МЕНШІ ОГОЛОШЕННЯ: 1 міліметер ширини 1 шпальти (або його місце) 1 зол. — В тексті 100% дорожче, на першій сторінці 200% дорожче.
ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: 30 сотиків за слово, найменше 8 зол. Для шукаючих праці 15 сот. за слово. Матримоніяльні по 50 сот. за слово.
КНИЖКИ: Всі книжки нашого видавництва продають книгарні й адміністрація видавництва. Хто хоче замовити книжки просто на свою адресу — повинен наперед прислати належитість і на пересилку, а тоді вишлемо бажані книжки.

ПЕРЕДПЛАТА „Кр. В.": Передплату треба висилати згори. Передплата однакова в краю й закордоном. Часопису на кредит не можемо висилати. При зміні адреси треба все подавати попередню адресу.

ВИСИЛКА ГРОШЕЙ: Гроші на передплату з Генерального Губернаторства треба посилати переказами або чеками нашого видавництва Seh A Warschau Nr. 3.812. З Німеччини чеками нашого видавництва на Postscheckkonto Berlin № 68085.
З Протекторату: чеками „Українського Видавництва" Postsparkasse Prag 78.513. — Із Словаччини чеками Tatra banka, filialka v Bratislave, Bratislava, № 5015 на р-к Ukrainske Nakladatelstvo v Krakove. — Курс 1 нім. марки 2 зол., 1 чеської кор. 0.20 зол., 1 словацької кор. 0.20 зол.
При висилці грошей все треба подати на що призначені гроші. ... увагу: подавати читку і докладну адресу.

За Редакцію відповідає начальний редактор М. Хомяк у Кракові. Видає „Українське Видавництво", Краків, вул. Райхсштрассе 34, II. Тел. ..
З друкарні „Нова Друкарня Денникова" під н.казною управою, Краків, вул. Ожешкової 7, тел. 102-79.
Verantwortlich für den Gesamtinhalt und Anzeigenteil: Hauptschriftleiter M. Chomiak, Krakau. Verlag: „Ukrainischer Verlag" G. m. b. H. Krakau. Reichsstrasse 34. Fernspr. 280-39. — Druck: „Neue Zeitungsdruckerei", Kommissarische Verwaltung, Krakau, Orzeszkowagasse 7, Fernsprecher 102-79